

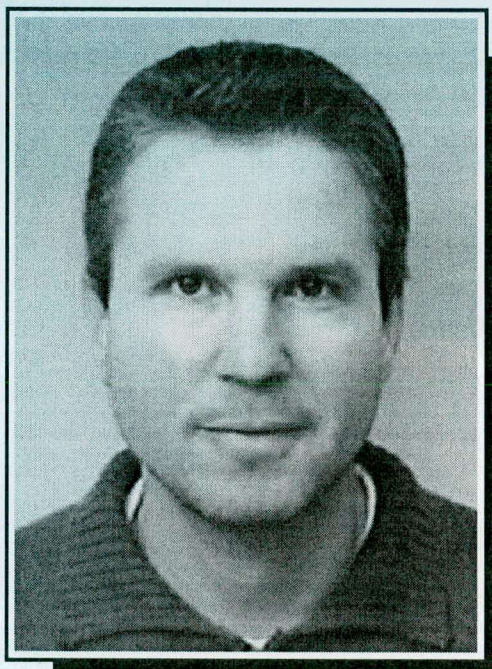
ארגון יד לבנים
סניף ירושלים

עיריית
ירושלים

מ.א. 1123587

סניף ליבוביץ רונן ז"ל

סניף ליבוביץ רונן ז"ל
בן 43 בנפלו

בן ציונה ומרדכי

נולד ב-ז' בתמוז תשכ"ט, 23/7/1969

התגייס ב-13.5.2003

נפל בעת שירותו

ב-י' בסיון תשע"ב, 31/5/2012

שרת במשטרת ישראל

יחידה: מחוז ירושלים

נקבר בירושלים - הר הרצל

הותיר אישה ושלושה בנים, הורים, אח ואחות

קורות חיים

בן ציונה ומרדכי. נולד באשקלון ביום ח' בתמוז תשכ"ט (23.6.1969). בן שני, אח של גיל ופזית.

רונן גדל בבית ערכי מאוד באשקלון; על צניעות, על דייקנות ועל סקרנות שינק בבית הוריו, השתית את חייו, כמו גם על חוש צדק, כבוד לחוק, הגינות, מנהיגות ואומץ. הוא למד והתחנך בבית הספר היסודי "אילנות" בעירו, מוביל חברתי ופעיל בתנועת הנוער "הצופים". חבריו כינוהו "ליבו". רונן היה ספורטאי מצטיין, ובילדותו עסק במגוון ענפי ספורט; שיחק כדורסל, שחה, השתתף בנבחרת האתלטיקה של בית הספר, התנסה בסייף, רכב על אופניים ובעיקר הצטיין בכדורגל. מגיל צעיר השתלב בנבחרת השכונה, ושיחק כדורגל במדי קבוצת הילדים "הפועל" העירונית. רונן אהב גם לצפות במשחקי כדורגל; בן שבע צפה עם אחיו גיל במשחק של נבחרת ישראל נגד יפן, ומאז הלכו יחד למשחקים רבים. יורם עבר הדני, חבר מתקופת הנעורים באשקלון, כתב: "נוכחותך בחיי הייתה עמוקה ומשמעותית הרבה יותר מהזמן שבו בילינו יחד. ... נפגשנו סביב הגיטרה, שנינו ניגנו. ובכיתה י"א או י"ב כתבת שירים וביקשת ממני לשמוע. בילינו שעות אצלך בחדר. מנסים אקורדים, בודקים מילים. אני עובר בעיניים בורקות על התמונות שלך ... ומבין מה אהבתי בך כל כך. ... המבט שהוא כל כך רונן; חצי מחויך חצי ציני. עיקרו בנצנוץ עיניים, בחיוך מאופק בזוויות הפה. וללא מילים. כוחך היה בשתיקות שבין המילים. ביכולת להמתין ולבחור במילה הנכונה ברגע הנכון. היכולת לשתוק להגיב במבט במקום למלא את האוויר במשפטים. כוחך היה בפאוזות שלך שתמיד השאירו מקום למי שעמד מולך. הצלחת לעשות מה שרובנו נכשלים בו; לתת לאחרים מקום בלי לבטל את עצמך. להיפך. היית שם. כל

ארגון יד לבנים
סניף ירושלים

עיריית
ירושלים

סניף ליבוביץ רונן ז"ל

כולך".

ב-1987 סיים את לימודיו בבית הספר התיכון "תגר" באשקלון והתגייס לחיל הים. הוא שירת כמדריך הן בשירות חובה והן בצבא קבע.

לאחר שחרורו, בקיץ 1992, נסע עם חברו אריאל מונין לטיול בחו"ל: "פרשת את מפת ארצות הברית על הרצפה, ובמקביל לקריאה קפדנית במדריך הטיולים, סימנת ביסודיות האופיינית לך את מסלול הטיול. ... במשך חודשיים וחצי דיברנו על הכול; על החברות שהיו לנו אז, על המשפחות, על הלימודים הצפויים באוניברסיטה, על מסלול החיים המיועד לנו, על החוזקות והחולשות שלנו כאנשים. דיברנו על חברות ומשמעותה, ודיברנו הרבה גם על החבר המשותף שלנו אלעד שבחר להמשיך בקריירה צבאית. דיברנו בעיקר על מהות החיים אשר השתקפו מתוך עיניהן האופטימיות של בחורים צעירים. ... כמה חודשים לאחר שחזרנו ארצה, צלצלת אליי בשעת ערב וסיפרת לי שאלעד נהרג בלבנון. וככה, ממש בתחילת חיינו הבוגרים, התחלנו לדבר על המוות ומשמעותו, על החלל שנוצר עם לכתו של חבר, על הזמן המתעתע, על הזיכרונות המתעמעמים. במרוצת השנים גם כתבנו ביחד עשרות הספדים לאלעד, החלוקה הייתה לשנינו מאוד ברורה, אני זה שבעיקר כותב, ואתה זה שבעיקר מתקן, מאיר, מוסיף או גורע בעין בוחנת. מזהה את המסר שיש להבליט, רואה את התמונה הגדולה כולה, ויודע תמיד לאבחן מה תפל ומה עיקר."

פזית אחותו סיפרה: "בסוף שירותו הצבאי רונן היה עסוק בשיפור הפסיכומטרי, כדי להתקבל ללימודי משפטים. אני הייתי אז תלמידת תיכון. הוא לקח אותי לשיחה, הסביר לי שבזמן התיכון הכי קל ללמוד כיוון שאין מחויבויות נוספות של פרנסה ועבודה. לימד אותי איך מחשבים ממוצע משוקלל של בגרויות, ומאז בדקנו יחד בכל שנה האם הציונים שאני מקבלת מספיקים כדי להתקבל ללימודי רפואה. ... כשקיבלתי רישיון נהיגה היה חשוב לרונן להזהיר אותי, 'כשאת לוחצת על דוושת הגז, חשבי איך תרגישי אם תפגעי בטעות בילד קטן שהולך ברחוב.' מילים אלה נשארו איתי עד היום כשאני נוהגת בכביש."

רונן למד משפטים באוניברסיטה העברית בירושלים, שם הכיר את ליאת, סטודנטית לפסיכולוגיה. הבחירה במשפטים נבעה מן הרצון לשפר קצת את העולם, להפוך אותו למעט צודק יותר. לאחר סיום לימודיו עבד כמה שנים במשרד פרטי, "וברקו לך העיניים", תיאר אריאל חברו. "אמרת שאתה נהנה בעיקר מיכולתך לעזור לאנשים שנפגעו להתמודד מול מכונת הבירוקרטיה, ואהבת את התהליך שאתה צריך להשקיע בחשיבה כיצד לשכנע את בית המשפט בצדק האבסולוטי שלך." רונן התמסר כולו לעבודתו כעורך דין, וחש אחריות אין-סופית, אך כעבור שנים אחדות חיפש שינוי. הוא הקשיב לנשמה ובאומץ החליט להתחיל קריירה אחרת. שוב כבש את ספסל הלימודים, למד תחום חדש והשתלב כמתכנת בעולם ההיי-טק. עיניו ברקו בשנית. הוא סיפר למשפחתו בסיפוק על ההקלה שחש, כי אינו אחראי לאושרם ולעושרם של אנשים שנפגעו. ואולם כעבור שנתיים, חסרה לו השליחות הערכית.

ב-2003 נישאו רונן וליאת. באותה שנה שובה שינה כיוון – חזר לתחום המשפט והתגייס למשטרת ישראל בתפקיד העוזר ליועץ המשפטי של מחוז ירושלים. מאז שירת כמשפטן במחוז ירושלים. כעבור כמה שנים קודם לתפקיד היועץ המשפטי של המחוז והגיע לדרגת סגן ניצב. "כששאלתי אותך לא מזמן מה אתה הכי אוהב", סיפר אריאל, "אמרת שאתה נפעם כל פעם מחדש לראות איך המפקדים שלך, מפקדי המחוז, עומדים דבקים באמונתם

ארגון יד לבנים
סניף ירושלים

עיריית
ירושלים

סניף ליבוביץ רונן ז"ל

מול שופט, ומצליחים בעזרת מילים היוצאות להם מהלב, להעביר את המסר הנכון למציאת הצדק שלהם במציאות כה מורכבת, ולשכנע בשליחות שלהם. ושוב ברקו לך העיניים."

רונן וליאת הקימו את ביתם בירושלים, שם גידלו את שלושת ילדיהם עידו, נגה ואמיר. רונן אהב מאוד מוזיקה, בעיקר את צלילי הגיטרה. הוא נהנה להאזין לפול סיימון, ללהקת כוורת ולשירי יוני רכטר ועלי מוהר; את רכטר ואת מוהר התרגש מאוד לראות בהופעה חיה. ליאת מספרת שהוא חש שהשירים שלהם מבטאים את רגשותיו בדיוק רב. בין היתר הזדהה עם השיר "אם ייולד לי ילד" והרבה לומר לעידו שהוא הילד שחלם עליו, הילד מן השיר. השיר הנוסטלגי "כל עוד" של מוהר ורכטר הלהיב אותו, "רונן היה בן אדם מאוד נוסטלגי", סיפרה ליאת, "ומאוד אהב להיזכר בילדות שלו. כשהוא שמע את השיר הזה, הוא נזכר איך הלך לכיתה א'."

עם חבריו הקרובים אהב לפעמים להתווכח; גם כשהגיש את חילוקי הדעות והביא לדין ודברים, עשה זאת כדי לעורר הרהור ומחשבה. משחקי מילים היו חביבים עליו; תחרות איות, חידון טריוויה, תו השעה ועיתונים. רונן דייק במילים, כי בעיניו האמת והיושר היו חשובים מאוד. האחריות שלו כלפי אחרים נתפסה כנושא מהותי; היה יקה, קפדן בנוגע לכללים ולחוקים; וחשב שדמוקרטיה חייבת להיות חזקה ולהפגין את כוחה למול מי שמאיים לפגוע באחרים אם לא יתרצו לו.

הוא היה צנוע ומעולם לא התפאר במעשים לא לו. הוא סבר שהצניעות החומרית, ההסתפקות במועט והמתניות הם ערכים שראוי לחיות על פיהם. לכן למשל, לא הסכים לקנות לעצמו מכונית והתנהל בתחבורה ציבורית בירושלים, למרות הקשיים הכרוכים בכך. הוא אהב לשוחח עם האנשים באוטובוס. בשיחותיו עם ליאת בנושא, נהג לומר: "זה טוב להשתוקק למשהו, לא צריך מיד להגשים."

בשל מסירותו הרבה לעבודה, לא הסכים רונן לצאת לחופשה שתימשך למעלה מאחד-עשר ימים. "זה מוגזם לא להיות בעבודה שבועיים", אמר. "אם לקח חופשות זה היה רק כדי לרצות אותי", סיפרה ליאת, "מבחינתו מספיקה השבת שבה יוכל לקרוא עיתונים, לנגן בגיטרה ולשחק כדורגל. הוא לא היה צריך נסיעות לחו"ל; לא אוכל מסובך, מבחינתו היה הכי טעים לאכול פרוסת חלה עם חמאה; ולא משקאות יקרים, אלא כוס ויטמינציק ומקסימום נסטי. מה שהדהים אותו, זה שהיכולת הזו להתענג על הדברים הפשוטים והיומיומיים ביותר נשארה לו עד הרגע האחרון."

כיוון שאהב מאוד ללמוד, קנה ספרי היסטוריה והניח אותם ליד המיטה בתקווה לעיין בהם. אך כשהיה מגיע למיטה בסוף יום ארוך, הצליח רק לרפרף, לקרוא עמוד או שניים. תמיד הצטער שאינו יכול ללמוד יותר היסטוריה. במשך שנים למד צרפתית בשעות הפנאי, משום שאהב שפות והשקיע ברכישתן. בשנים האחרונות למד גם ערבית ואף השתתף בקורס צילום.

גיל אחיו נזכר: "רונן אחי נולד כשהייתי בן שלוש. בהתחלה, לא הייתי מרוצה מהשותף הצעקני החדש, והצעתי למסור אותו לאישה שאוהבת תינוקות. רונן לקח את האתגר, צמח במהירות, והשתלב במשחקים איתי ועם חבריי הגדולים ממנו בהרבה. בילדותנו גם רבנו לא מעט, ורונן בהחלט היה יריב מאתגר למרות הפרש בגיל. כשהתבגרנו, הפסיקו המריבות. עזרנו זה לזה ככל האפשר. רונן תמיד היה הכתובת להתייעצות בכל נושא."

ארגון יד לבנים
סניף ירושלים

עיריית
ירושלים

סניף ליבוביץ רונן ז"ל

בחוכמתו תמיד ידע לתת את העצה הנכונה או לשאול את השאלה הנכונה שתכוון לתשובה. ... טיילנו יחד, שיחקנו וראינו כדורגל. לפני מספר שנים הייתי מאוד חולה. רונן התגלה אז במלוא גדולתו והיה לו חלק גדול בהחלמתי. הוא ביקר יום-יום, נשאר איתי לילות שלמים ועזר ככל יכולתו, למרות שהיה לו ילד בן שנה ומחויבויות בעבודה. הוא גם ליווה אותי ביחד עם פזית לניתוח בגרמניה. בכוחות משותפים הצלחתי להחלים. לצערי לא הצלחתי לעזור לרונן באותה המידה. רונן טען שאני כבר ניצלתי את מכסת הניסים למשפחה."

באוקטובר 2011 התגלתה בגופו של רונן מחלה קשה. פזית אחותו סיפרה: "רונן היה בן שש וחצי כשבאתי לעולם. במשך שלושים ושש שנים הוא היה אחי הגדול, החזק, יודע הכול, היועץ, המגן, המחבק ולעיתים גם מטיף. בשנה השלושים ושבע רונן חלה, ופתאום התפקידים התחלפו; אני הייתי היודעת, המחבקת, המייעצת. חילוף התפקידים לא היה פשוט עבור שנינו. ... רונן שאני מכירה הכי טוב הוא רונן הילד והנער, ופתאום קיבלתי הצעה לחייו של רונן המבוגר."

ליאת סיפרה שלאחר שנודע להם על המחלה, הם בחרו לדבוק בשגרה, "שנראתה שונה ולא מוכרת, כאילו באמת יצאנו למסע." רונן אהב מאוד את עבודתו במשטרה, דבר שאינו מובן מאליו בעבור אדם כה ביקורתי. "כשנותח, באוקטובר האחרון, והתברר שהוא חולה בסרטן במצב מתקדם, הייתה לו התלבטות לגבי החזרה לעבודה. הוא היה חלש ורזה מאוד, ובעיקר הפריע לו שנפגעו לו מיתרי הקול בניתוח. ... חשבתי שכדאי שיחזור, כי ידעתי כמה הוא אהב את העבודה וחשבתי שזה יעשה לו טוב, אבל הוא היסס." למרות הכול חזר רונן לעבודה והקפיד לבוא למשרד כמעט בכל יום. בימי הכימותרפיה, "כששאלו אותו בבית החולים במה הוא עובד הוא היה עונה בגאווה ובקצת ציניות, 'שוטר' ונהנה לראות את הפרצופים של השואלים. רק למי שחקר אותו ולא הניח לו, גילה מה הוא עושה במשטרה."

רונן נלחם בגבורה במחלה, עד שהוכרע. סגן-ניצב רונן ליבוביץ נפל בעת שירותו ביום י' בסיוון תשע"ב (31.5.2012). בן ארבעים ושתיים בנפלו. הוא הובא למנוחות בבית העלמין הצבאי בהר הרצל, ירושלים. הותיר אישה, שלושה ילדים, הורים, אח ואחות.

שרון טל, חברת המשפחה, ספדה: "היום עומדים כאן המשפחה והחברים שלך, וכבר חסרים כל כך החוכמה, השקט, הנועם והחוזק הזה שלך. ... אמרת שהיו לך חיים טובים. תודה שנתת לנו להיות חלק מהם. זכינו להיות איתך ואם רק היינו זוכים להמשיך בזה, עוד קצת, עוד רגע, עוד שנה... נסתפק בזיכרונות וננצור כל אחד ואחד מהם. אוצרות יקרים שאנחנו מבטיחים להעביר לעידו, לנגה ולאמיר. נספר להם מי היית וכמה היית מדהים. נספר להם כמה הצחקת אותנו וכמה ידעת לחזק כשהיה קשה, נדבר בך, אנחנו מבטיחים, למרות שלא ביקשת. תודה שהיית."

חיים רוזנברג חברו מילדות ספד לו: "לכולם היה ברור שכשצריך חבר, מישהו שיעשה את הדבר הנכון, אתה תדע מה הוא, ותהיה מוכן לקחת את זה על עצמך. ... אם אני צריך לבחור מילה אחת שתתאר אותך יותר מהכול, אז המילה היא הנכונה והמתאימה מכולם. ... חבר אמת, פשוט חבר."

מפקדיו נפרדו ממנו: "משטרת ישראל איבדה היום קצין, שוטר ואדם, מהטובים והאיכותיים שידע מחוז ירושלים, מהטובים והאיכותיים שידעה משטרת ישראל. רונן היה אדם שתוכו כברו, אדם ישר דרך וטוב לב. בדרכו המקצועית ידע לפתור ביד אמן סוגיות

ארגון יד לבנים
סניף ירושלים

עיריית
ירושלים

סניף ליבוביץ רונן ז"ל

משפטיות סבוכות. בנועם הליכות ובמאור פנים ניווט את דרכו של מחוז ירושלים לאורך אתגרים מורכבים. החלטותיו – דוגמה לאומץ ותבונה. שירותו – מופת של מסירות אין-קץ, חריצות וענווה. רונן היה לכולנו סמל של ידע וכישרון, ערכיו הטובים – ערכי הגינות, צדק ויושר, הם הערכים המוסריים עליהם מתחנכים שוטרינו ועל בסיסם אנו פועלים. זוהי גאווה וכבוד שקצינים כרונו משרתים במשטרת ישראל. זוהי זכות למדינה ולחברה שאלה הם קציניה. רונן היה ידוע בחום האנושי שקרן ממנו, ברגישות שלו, בנכונותו בכל עת לסייע, לעזור ולתמוך."

משחק כדורגל בין נבחרת "לשכת עורכי הדין" לוותיקי "בית"ר ירושלים" הוקדש לזכרו של רונן במסגרת הפנינג ספורט של לשכת עורכי הדין.

"רונן היה חברי לספסל הלימודים באוניברסיטה העברית," סיפר עורך הדין שרון אדלר. "כאשר הקמתי את קבוצת הספורט של הלשכה, לפני חמש-עשרה שנים, רונן היה מהראשונים שהתייצבו לקחת חלק בקבוצת הקטרגל של הלשכה. כשחקן נשמה, רונן שיחק בכל עמדה במגרש. הוא היה חבר אמיתי, חבר צוות במלא מובן המילה. לימים הקמנו קבוצת כדורגל, ורונן היה מהראשונים שהצטרפו."

רונן הנחיל לילדיו את האהבה לכדורגל. בשנים האחרונות שיחק בעיקר עם עידו.

ועד מחוז ירושלים של לשכת עו"ד ערך ערב עיון לזכרו בהשתתפות עו"ד וקציני משטרה. יום עיון ליועצים המשפטיים – להנצחתו – נערך מדי שנה ע"י משטרת ישראל בנוכחות בני המשפחה וחברים.

חבריו מתכנסים מדי שנה בתאריך קבוע בערב לזכרו.